

Pismo
ukazuje się
we wtorki
i piątki

Głos

Wtorek

19 marca 2019

nr 22 (LXXIV)

cena: 13 Kč

WIADOMOŚCI
**PRZEKRACZANIE
GRANIC W BIZNESIE**
STR. 2-3

KULTURA
**BEZ WIDOWNI
NIE MA TEATRU**
STR. 5

SPORT
**POKAŻĄ, JAK HARTUJE
SIĘ STAL**
STR. 8

Młodzi o tolerancji

WYDARZENIE: Dzień Tolerancji to od kilku lat sztandarowa impreza samorządu uczniowskiego Polskiego Gimnazjum w Czeskim Cieszynie. W tym dniu nie ma w szkole ani matematyki, ani polskiego, ani biologii. Zamiast tego są wykłady, warsztaty, filmy i dyskusje poświęcone tolerancji. Co pod tym pojęciem rozumieją uczniowie?

MARIA KONESZ, klasa IVA

Tolerancja to jakaś interakcja międzyludzka i jakieś działanie w sprawie dobrej lub złej. Pozwala na to, że każdy może wyrazić swój własny pogląd, nie obawiając się wynikających z tego następstw. Tolerancja jest czymś bardzo ważnym w dzisiejszym świecie i również przede mną stawia pewne wymagania. Muszę być tolerancyjna względem ludzi innego wyznania, rasy, koloru skóry. Z kolei to, że żyjemy na granicy i mówimy po czesku i polsku, wymaga tolerancji względem przedstawicieli obu narodowości.

DAWID NIEROSTEK, klasa IIIC

Tolerancja to wzajemne respektowanie się ludzi. Tolerancja potrzebna jest nam w codziennym życiu. Jako uczniowie różniący się od siebie pod wieloma względami musimy być wobec siebie tolerancyjni, żeby jakoś przeżyć ten czas, który razem spędzamy w szkole.

SEBASTIAN BYRTUS, klasa IC

Być tolerancyjnym znaczy być wyrozumiałym względem innych ludzi, na przykład niepełnosprawnych. To przecież nie ich wina, że są niepełnosprawni, że nie potrafią zrobić niektórych rzeczy, że potrzebują naszej pomocy. Tak samo jak potrzebują pomocy i wyrozumiałości ludzie poszkodowani przez wojny i inne przejawy agresji. Tolerancja ma jednak również swoje granice – nie pozwala na akceptowanie zła.

SYLWIA POŁOK, klasa IIB

W moim przekonaniu tolerancja znaczy to, że ludzie akceptują siebie nawzajem pod różnymi względami – politycznymi, ale też na przykład pod względem wyglądu. Tolerancja potrzebna jest nam na okrągło, każdego dnia. Gdybym nie tolerowała ludzi, byłoby ze mną bardzo źle. Nie miałabym kolegów, a mnie też chyba nikt by nie lubił.

MICHAŁ STAŚ, klasa IIC

Ja rozumiem słowo tolerancja nie tylko w odniesieniu do uchodźców czy różnych mniejszości, o których jest dzisiaj głośno, ale ogólnie w odniesieniu do ludzi słabszych od nas – fizycznie, umysłowo, intelektualnie. Bo przecież nie o to chodzi, żeby śmiać się z kogoś, że nie radzi sobie w szkole z jakimś przedmiotem, i patrzeć na niego z góry, ale żeby mu pomóc, wyjść mu naprzeciw. Wiem, że nie jest to łatwe i nie zawsze mi to wychodzi, ale staram się zmieniać moje myślenie na takie właśnie bardziej tolerancyjne.

JOLANTA BRANNA, IVB

Myślę, że tak jak zabrzmiało to na dzisiejszych pierwszych zajęciach, nie chcemy być tylko tolerowani, ale także respektowani. To wiąże się z tym, że musimy nauczyć się przyjmowania poglądów od innych, rezygnując z porównywania i oceniania. To, że ktoś ma inne zdanie niż ja, nie znaczy, że muszę od razu ostro się sprzeciwiać. Tolerancja tkwi bowiem w tym, żeby próbować zrozumieć innych, nawet wtedy, kiedy nie podziwiamy ich opinii.

MICHAŁ MITURA, klasa IIIA

Myślę, że wszyscy ludzie wokół nas zasługują na respekt, tolerancję i szacunek. Nawet jeżeli są to ludzie, którzy niczym nam nie imponują. To tak bardzo ogólnie. Natomiast o tym, czy potrafimy być na co dzień tolerancyjni, świadczą zupełnie banalne rzeczy. Na przykład moja siostra w tym roku przygotowuje się do matury. Aby miała przestrzeń i spokój do nauki, muszę w pokoju ściszyć muzykę.

W marcu jak w garncu

W Piotrowicach koło Karwiny zapachniało Wielkanocą. Wszystko za sprawą tamtejszego Klubu Kobiet PZKO, który w weekend zorganizował wystawę robótek ręcznych i ozdób wielkanocnych. Prace pań można było oglądać w Domu PZKO, a na zwiedzających czekały też jak zwykle domowe wypieki, ciepłe i zimne dania inspirowane przepisami babć oraz tradycyjna loteria.

Witold Koźdoń

Ekspozycja nosiła tytuł „W marcu, jak w garncu”, jednak większość jej eksponatów nawiązywała tematycznie do świąt wielkanocnych. Były to przede wszystkim różnego rodzaju ręcznie wykonane świąteczne ozdoby, a także wypieki. Niektóre z nich można też było kupić.

Nad wystawą pracowałyśmy miesiąc. Zaprezentowało się na niej dziesięć pań i mam nadzieję, że niektóre z wystawionych przez nie prac zainteresują i zainspirują zwiedzających – mówiła Marcela Mirowa. Szefowa Klubu Kobiet przypominała jednocześnie, że to pierwsza piotrowicka wystawa po dłuższej przerwie. – Przez ostatnie dwa lata nie mogliśmy korzystać z naszego obiektu, ponieważ trwała gruntowna modernizacja znajdującego się tuż obok Domu Kultury. Po zakończeniu prac zyskałyśmy jednak nie tylko gruntownie odnowioną główną salę, ale i kuchnię. W efekcie warunki naszej działalności mocno się poprawiły – mówiła Marcela Mirowa.

W piotrowickim Klubie Kobiet działa obecnie kilkanaście pań. – Niestety trudno nam się wszystkim spotkać, ponieważ starsze członkinie nie mają już tyle siły co dawniej, natomiast młodsze koleżanki z reguły nie mają czasu. W

● Wystawa piotrowickiego Klubu Kobiet miała świąteczny charakter. Fot. WITOLD KOŹDOŃ

najbliższych planach mamy jednak udział w „Powitaniu wiosny” w Markłowicach. Chcemy także zorganizować połączony dzień Matki i Dziecka – mówiła Marcela Mirowa. Gratulując organizatorom w imieniu działającej przy Zarządzie Głównym PZKO Sekcji Kobiet, Anna Piskiewicz przypominała, że to pierwsza tegoroczna wystawa zorganizowana przez panie zrzeszone w Klubie Kobiet. – Bardzo

smie cieszy fakt, że spotykamy się w pięknie odnowionym Domu PZKO. Jestem pod wrażeniem, że tutejsze Koło PZKO tak dobrze współpracuje z gminą i w efekcie udało się przeprowadzić tak duży remont. O PZKO w Piotrowicach możemy więc być spokojni. Będą tutaj dalej pracować, tworzyć i trwać. I to bardzo cieszy – mówiła

Anna Piskiewicz, przekazując na ręce prezesa klubu Marceli Mirowej skromny bukiet kwiatów.

Z kolei Eugenia Kańa w imieniu Klubu Kobiet w Suchej Górnej złożyła życzenia i gratulacje Wandzie Fusek, długoletniej prezes piotrowickiego Klubu Kobiet. – Te kwiaty, Wandeczko, są dla ciebie za to, że potrafiłaś tak długo pracować, a przy okazji „wychować” swoją

Tymczasem jesienią...

Członkinie piotrowickiego Klubu Kobiet będą gospodyniami tegorocznego Jesiennego Spotkania Klubów Kobiet PZKO. Impreza odbędzie się w tamtejszym Domu Kultury oraz przylegającym do niego Domu PZKO i będzie kolejną dobrą okazją do szerszego zaprezentowania zmoder-nizowanych obiektów. – Podczas jesiennych spotkań zawsze organizujemy warsztaty twórcze, na które przyjeżdżają panie chcące się czegoś nowego nauczyć, więc w tym roku także zaprosimy jakieś fajne lektorki – mówiła w sobotę Anna Piskiewicz, szefowa Sekcji Kobiet przy Zarządzie Głównym PZKO. – Tymczasem jednak czeka nas jeszcze Wiosenne Spotkanie Klubów Kobiet, na które zapraszamy 27 kwietnia, tym razem do Nawsia – dodała Anna Piskiewicz.

następczynię – mówiła Eugenia Kańa.

Z kolei Helena Legowicz, prezes PZKO, przekazała kwiaty całemu Kołu PZKO. – Gdy przekwitną, można je będzie zasadzić i będą wówczas zdobiły wasz ogród. Poza tym przepraszam za krótkie spóźnienie, niestety przy drodze stała policja – żartowała Helena Legowicz.

Bez widowni nie ma teatru...

Co Rudolf Moliński sądzi o widzach Sceny Polskiej Teatru Cieszyńskiego? Jak często Bogdan Kokotek myśli o rzuceniu reżyserii? Jaki zawód uprawiałaby Lidia Chrzanówna, gdyby nie została aktorką i jaką „ksywkę” nosi w teatrze Halina Paseková? Odpowiedzi na te i inne pytania poznali uczestnicy piątkowego „Dnia Aktora”. Na spotkanie z aktorami Sceny Polskiej oraz Sceny Bajka Teatru Cieszyńskiego zaprosili do kawiarni Avion działacze Miejscowego Koła PZKO w Czeskim Cieszynie-Centrum.

Witold Koźdoń

W piątek po południu sala popularnej kawiarni Avion wypełniła się do ostatniego miejsca.

– Witam państwa serdecznie, bo przecież bez widowni nie ma teatru. W marcu obchodzimy nie tylko Dzień Nauczyciela, ale także Międzynarodowy Dzień Teatru. Zaprosiliśmy więc aktorów Sceny Polskiej i Sceny Bajka, by złożyć im dziś życzenia. Chcemy obdarować ich kwiatami, wypić z nimi kawę i porozmawiać o sztuce. Chcemy także posłuchać opowieści z ich życia – mówiła Małgorzata Rakowska, prezes MK PZKO w Czeskim Cieszynie-Centrum.

Dziękując za zaproszenie Karol Suszka, były dyrektor Teatru Cieszyńskiego, przypominał jednak, że oficjalnie w kalendarzu Republiki Czeskiej nie ma takiego święta. – Mimo to wymyśliłmy, że nad Olzą w wąskim gronie uczymy święto aktorów. Spotkaliśmy się w zeszłym roku i było bardzo sympatycznie. Teraz powtarzamy to nasze spotkanie i myślę, że także będzie miło i sympatycznie – mówił Karol Suszka.

Cieszyńscy aktorzy wystąpili przed zbranymi z krótkim programem artystycznym, a w drugiej części spotkania odpowiadali na losowo wybrane pytania. I tak zebrani dowiedzieli się, że Lidia

● Czeskocieszyński Avion wypełnił się w piątkowe popołudnie do ostatniego miejsca. Fot. WITOLD KOŹDOŃ

Chrzanówna, gdyby nie została aktorką, pewnie byłaby lekarzem. – Moja rodzina bardzo na to liczyła, ale ostatecznie nic z tego nie wyszło – mówiła.

Rudolf Moliński zdradził z kolei, co sądzi o widzach Sceny Polskiej. – Uważam, że owszem, starają się. Pół wieku pracy nad ich edukacją przyniosło wyniki. Jeszcze 50 lat i

będzie już zupełnie dobrze – żartował.

Dla odmiany Bogdan Kokotek wylosował pytanie, czy miał już moment, gdy chciał zrezygnować z aktorstwa? – Gdybym miał wymienić wszystkie takie momenty, musielibyśmy tu siedzieć do wieczora – żartował. – A powody były różne. Jestem jednak w tej szczęśliwej sy-

tuacji, że posiadam dwa zawody. Jestem aktorem, ale jestem także reżyserem. I pod koniec każdej pracy reżyserskiej dopada mnie myśl, że muszę z tą reżyserią skończyć i oddać się aktorstwu. Ale gdy gram, po miesiącu zaczynam tęsknić za reżyserią i powtarzam sobie wtedy, że muszę skończyć z aktorstwem i pozostać przy reżyserii. Także ta-

Jak być zdrową i piękną?

W niedzielę działacze Miejscowego Koła PZKO w Karpętnej zaprosili panie na... lampkę wina. Okazją był przypadający w marcu Międzynarodowy Dzień Kobiet. Podczas spotkania „solenizantki” dowiedziały się również, jak być zdrowymi i pięknymi, stosując miód i inne produkty pszczele. Wszystko za sprawą znanego trzy-nieckiego pszczelarza Stanisława Zieliny, który wystąpił w Karpętnej z ciekawą prelekcją.

W Domu PZKO pojawiły się w niedzielę kwiaty. Zabrał „Sto lat”, panowie złożyli też paniom życzenia dalszej owocnej współpracy. – Trochę z pośpiechiem, ale jednak chcieliśmy bowiem zaakcentować tegoroczny Dzień Kobiet. Myślę, że przy ciastku i kawie miło spędzimy to popołudnie – mówił w rozmowie z „Glosem” wiceprezes Miejscowego Koła PZKO, Mieczysław Arcisz.

– Zaprosiliśmy dziś również Stanisława Zielinę z Trzycznia, który opowie nam o zwyczajach pszczół oraz o leczniczych i zdrowotnych właściwościach miodu i innych produktów pszczelich. Panie dowiedzą się więc, jak być zdrową i piękną, stosując miód – żartowała z kolei Anna Zmelty, prezes Miejscowego Koła PZKO w Karpętnej.

Stanisław Zielina rzeczywiście mówił w niedzielę ciekawie, przyciągając szereg ciekawostek związa-

● Z okazji Dnia Kobiet nie mogło zabraknąć kwiatów.

nych ze zwyczajami pszczół. – Jak wiecie, zbierają one nektar i spadź. Miody z nektaru są jasne, natomiast spadziowe bywają ciemne. Miody nektarowe są bogate w witaminy, z kolei miody spadziowe, czyli leśne obfitują w minerały, a witamin jest w nich niewiele. Najzdrowszy właściwościach miodu i innych produktów pszczelich. Panie dowiedzą się więc, jak być zdrową i piękną, stosując miód – żartowała z kolei Anna Zmelty, prezes Miejscowego Koła PZKO w Karpętnej.

Stanisław Zielina rzeczywiście mówił w niedzielę ciekawie, przyciągając szereg ciekawostek związa-

nych ze zwyczajami pszczół. – Jak wiecie, zbierają one nektar i spadź. Miody z nektaru są jasne, natomiast spadziowe bywają ciemne. Miody nektarowe są bogate w witaminy, z kolei miody spadziowe, czyli leśne obfitują w minerały, a witamin jest w nich niewiele. Najzdrowszy właściwościach miodu i innych produktów pszczelich. Panie dowiedzą się więc, jak być zdrową i piękną, stosując miód – żartowała z kolei Anna Zmelty, prezes Miejscowego Koła PZKO w Karpętnej.

– Pszczelarz przekonywał też, że tajemnicza zdrowotnych właściwości miodu tkwi w zawartych w nim pszczelich enzymach. Dlatego pomaga on przy wielu schorzeniach.

● Niedzielne popołudnie w dużej części wypełniła prelekcja Stanisława Zieliny w Trzyczniu. Zdjęcie: WITOLD KOŹDOŃ

Dach bolączką

Obecny rok upłynął członkom Miejscowego Koła PZKO w Karpętnej pod znakiem „obchodów hadynowskich”. – Główne uroczystości związane z jubileuszem stulecia urodzin Stanisława Hadyny planujemy jesienią, ale już o nich myślimy, bo bardzo wiele rzeczy trzeba ustalić już teraz. Dodatkowo zaś szukamy to, co zwykle – mówiła Anna Zmelty, prezes MK PZKO. – Niedługo czeka nas jajecznicza, a poza tym z pewnością wyruszymy gdzieś na rowerach. Przede wszystkim jednak liczymy, że w końcu uda nam się uzyskać dotację na remont dachu naszego domu. Pokrycie budynku jest w kiepskim stanie i zwyczajnie przecieka. To nasza największa bolączka, musimy go więc wyremontować. Niestety bez pomocy z zewnątrz finansowo nie poradzimy sobie z tak dużą inwestycją – stwierdził Mieczysław Arcisz, wiceprezes Koła.

urody – zdradził Stanisław Zielina, który w niedzielne popołudnie mówił również o właściwościach jad,

kitu i wosku pszczelego, a także o zaletach stosowania pyłku kwiatowego. (wik)

Z REDAKCYJNEJ POCZTY

Jesteśmy aktywni

Pomimo trudności lokalowych Koło PZKO w Hawierzowie-Szumbarku działa. W latach 70., 80. XX wieku skupiało 90 członków, obecnie ich liczba spadła do 55. Wiek działaczy też znacznie się podniósł, a młodszych brakuje. Pomimo tego zarząd Koła stara się w ramach swych możliwości zgromadzić członków i przygotowywać program, który interesuje ludzi w starszym i młodszym wieku.

W niedzielę 10 marca część członków oraz sympatyków naszego Koła spotkało się w Restauracji „U Dziadka Milana” na zebraniu sprawozdawczo-wyborczym. Obecni wysłuchali sprawozdania Urszuli Puskiewicz za ostatnie dwa lata działalności Koła. Ponadto przedstawiono plan pracy na rok 2019 i przegłosowano staro-nowy zarząd z nowymi młodszymi członkami. Pani Urszula zaznajomiła zebranych z planami ZG PZKO i Sekcji Kobiet w najbliższym czasie.

Wszystcy obecni zostali zaproszeni do udziału w Festiwalu PZKO, który odbędzie się 25 maja w trzy-nieckiej Werk Arenie.

Po części oficjalnej, panowie wręczyli wszystkim obecnym paniom kwiatki z okazji MDK.

W imieniu MK PZKO w Hawierzowie-Szumbarku, Urszula Puskiewicz

Dalej czarują...

Od prapremiery spektaklu „Czary Mary Sp. z o.o.” Rubi Birden w wykonaniu Zespołu Teatralnego im. Jerzego Ciecięcia, który działa przy Miejscowym Kole PZKO w Wędrzynie, minęło półtora roku, a spektakl ciągle cieszy się wzięciem. Zespół ten pod kierownictwem reżysera Janusza Ondraszka miał już możliwość zaprezentowania go w Wędrzynie, Olbrachcicach, Cieszynie, Wier-

niowicach, na wędryńskich Melpomenach czy w Wiedniu. Ostatnio aktorzy po przyjęciu zaproszenia Chorzowskiego Centrum Kultury zagrali wyżej wymienioną „bajkę dla dorosłych” w salce kameralnej tego ośrodka. Rzecz miała miejsce 8 marca.

Trzeba przyznać, że nadzwyczaj specyficzne warunki pomieszczenia, w którym pierwszy rząd widzów ma występujących na przysłówiowe „wyciągnięcie ręki”, a podpowiadający miał możliwości pierwotnego zasmakowania iluzorycznej „budki suflera”, w żadnym wypadku nie speszzyły wykonawców. Przez blisko dwie godziny publiczność bawiła się świetnie, choć zdaniem występujących, widzów mogło być trochę więcej. Wygląda na to, że współpraca z chorzowianami, rozpoczęta na Melpomenach, dla amatorów z Wędrzynie jeszcze się nie skończyła. A chociaż reżyser Janusz Ondraszek przygotowuje z amatorami nowe pozycje, zespół wędryński sztukę

„Czary Mary Sp. z o.o.” jak na razie nie zamierza oddać do archiwum. „Sufler”

...

SPROSTOWANIE

W artykule „To że się gra. To jest najlepsze...” („Głos”, 12. 3. 2019) wypadł na samym początku fragment tekstu, który powinien brzmieć: – Teraz mój ruch – dobiega tubalny głos od stolika. – Dobra. To zrobimy tak i stawiam. I postawiłem kościół.

Nie wszystkim się to chyba jednak podoba, bo słychać szemranie, ale bynajmniej nie z powodu uprzedzeń religijnych, tylko z tego względu, że właściciel wspomnianego brzmienia głosu ma coraz większe szanse na postawienie wszystkich budynków w swoim mieście. Bo ci młodzi panowie przy stoliku oddają się rozkoszom gry „Cytadela”.

Autora i Czytelników przepraszamy. Redakcja

Świadkowie poszukiwani

W 2019 roku Instytut Pamięci Narodowej po raz piąty przyzna nagrodę „Świadek Historii” dla osób i organizacji spoza Polski. Jest to międzynarodowa edycja honorowego wyróżnienia nadawanego do niedawna tylko mieszkańcom Polski. Nagroda ma na celu uhonorowanie osób i organizacji spoza Polski, szczególnie zasłużonych dla upamiętniania historii Narodu Polskiego. Chcemy docenić tych, którzy angażują się w pielegnowanie pamięci historycznej, odkrywając zapomnianych faktów czy osób zasłużonych dla Narodu Polskiego oraz dbają o zachowanie, propagowanie i poszerzanie wiedzy o polskiej historii poza granicami naszego kraju. Więcej informacji można znaleźć pod linkiem:

http://ipn.gov.pl/pl/aktualnosci/konkursy-i-nagrody/nagroda-swiatek-historii/67144,Nagroda-Swiadek-Historii-dla-osob-i-organizacji-spoza-Polski-The-Witness-of-Hist.html.

Laureatów poprzednich edycji można poznać na stronie IPN, w zakładce: „Konkursy i nagrody”.

Katarzyna Miśkiewicz, Instytut Pamięci Narodowej

Znajdź nas na Facebooku

Znajdź nas na YouTube

Śląska granica to Ostrawica

Co nam zostało z dawnej granicy Śląska z Morawami? Przede wszystkim rzeka i zamki we Frydku i Polskiej Ostrawie. Ale gdzieś po lasach ukryte są jeszcze inne dowody na to, że trzeba było chronić i pilnować piastowskiego dziedzictwa. Wsiadam zatem w pociąg i ruszam na poszukiwania.

Jarosław jot-Drużycki

Ciągnięty przez spalinową lokomotywę trójwagony skład wjeżdża na stację z szyldem „Paskov”, choć sam Pasków jest za rzeką, a tu jest Rzepiszczce. Prawdopodobnie to ukłon w stronę morawskich pasażerów, którzy i tak musieli dużo ścierpieć, że Cesarsko-Królewska Uprzywilejowana Ostrawsko-Frydlandzka Kolej Żelazna w całości pojechała śląskim brzegiem. Obskurny dworzec. Żółty klocek, a obok popadający w ruinę dawny budynek stacyjny. Trzeba minąć te ruiny i wejść do pobliskiego lasu, nieco powyżej. A tam już inny widok – pozostałości gródka obronnego na miejscu zwanym Zapadlisko, albo Gajdula (tak też się i zowie dom nieopodal, tuż przy drodze do Racimowa, w którym jeszcze do połowy XIX wieku pracowała na kilkadziesiąt procent gorzelnia).

Wspomniana nazwa wzięła się ponoć od legendy o rycerzu-rozbójniku Gajdoszu, takim miejscowym Belce, którego pokarało i zapadł się wraz z własnym zamkiem pod ziemię, albo – co bardziej może przekonać niewierzących w prawdę ludowych podań – że się wozy ciągnięte pod górę „gajdowały” i trzeba było dodatkowej siły pociągowej. „Gajdować” mogło i samo wzniesienie lub poborcy podatkowi, którzy ścigali od przejeżdżających na Śląsk cło.

Pod grodem biegnie ścieżka rowerowa dla tych, którzy lubują się w ekstremalnie brawurowym wykorzystaniu swego jednośladu, o czym świadczy kilka drewnianych prowizorycznych skoczni do latania na rowerze. Nie mam odpowiedniego sprzętu, więc raczej nie pofurę. Wspinam się stromizną na szczyt, gdzie jeszcze siedemset lat temu wchodziło się tu przez most, od zachodniej strony, od ciągnącej się wzdłuż doliny Ostrawicy wysokiej skarpy – naturalnej poza rzeką granicy i miejscem do obrony.

Na Zapadlisku wznosiły się warowne zabudowania, a obecnie sterczy z ziemi tylko metalowa rura, prawdopodobnie wwiert do badania złóż węgla lub gazu od kopalni „Paskov”, która znajduje się pod nami. Widoczne są ślady po stanowisku archeologicznym. W 1976 roku były tu prowadzone prace, znaleziono wówczas gliniane skorupy, groty, gwoździe, okucia i fragmenty podków. Póki tutajśa buczyna nie przybrała się jeszcze w liście, korzystam z tej przedwiosennej okazji i przyglądam się między gałęziami tafi Ostrawicy i morawskiemu brzegowi, z powodu którego postawiono właśnie i ufortyfikowano zameczek na Zapadlisku. Powstał on po 1297 roku, kiedy zawarto umowę o linii granicznej pomiędzy księciem Mieszkim a ołomunieckim biskupem Dietrichem z Hradca. Wcześniej dochodziło do sporów związanych z częstymi zmianami koryta rzeki po powodziach. Ponadto również w tym samym czasie pan na Cieszynie postanowił zasiedlić pustkowie na zachodnich krańcach swego państewka. Trzeba było zatem postarać się o ochronę tych nowo powstałych osad, w których prym wiodli koloniści przybyli z Łużyc pod wodzą zacnego rodu Baruthów. I to do nich

Zdjęcia: JAROSŁAW JOT-DRUŻYCKI

miał należeć zamek. Zresztą Barutowem nazywano pierwotnie – do XV wieku – Rzepiszczce.

Spomiędzy zeschniętych, zeszyły rok jeszcze pamiętających liści, ciekawe świata wylażą świeżutki, zielenią soczystą nasycione ostre jęczmyki niedźwiedziego czosnku. Wokół powalone drzewa. Co parę kroków strumyczek, potoczek, wijący się małymi wązołami. Ale mężczy to łażenie wśród buków. Wspinam się zatem na skarpę, wylażę na nią i idę skrajem lasu. Po prawej jakieś pole, które zaczyna się zielenić. Przerwyła je szosa. A ja dochodzę do płotu z falistej blachy, okalającego teren dawnego szybu kopalni „Paskov”. Przeciskam się i spoglądam na urwisko – jakby ziemia się tu nagle zapadła. Na horyzoncie, na północy, las kominów, tych terenowych znaków rozpoznawczych industrialnej epoki.

Ale mnie interesuje to, co skrywa się w lesie pod tarasem skarpy. Bo półtora kilometra od gródzka na Zapadlisku wylania się spomiędzy drzew kolejne wzgórze, jakby wyspa. To Zaryje. Tu stał kolejny zameczek. Ale to już Racimów. Od kilkunastu kroków to już Racimów. Samotny kopiec posiada strome zbocza ze wszystkich stron. Oddzielony jest szeroką rozpadnią od wysokiego tarasu. Widać, że wejście doń wiodło przez wysoki most od skarpy, inaczej tu się dojść nie dało. Teraz też jest kłopot, ale nagle pojawia się jakby na zamówienie dukt, który łagodnie sprowadza w dół, a stąd miejsce po grodzie wygląda jeszcze bardziej efektownie. Ale o nim samym też mało co wiadomo, nawet archeolodzy nie przepokopi terenu. Z dużą dozą prawdopodobieństwa, graniczącą wręcz z pewnością, można jedynie stwierdzić, że powstał w tym samym okresie, co poprzedni i też miał coś wspólnego z lużyckimi Baruthami.

A dlaczego właściwie – zaczynam się zastanawiać – ani na Zapadlisku, ani na Zaryjach nie było żadnej tabliczki informacyjnej? Że stał tu sobie przed wiekami zameczek, że należał do ciągu fortyfikacji zabezpieczających przy brodach zachodnią granicę Księstwa

Cieszyńskiego. Że Mieszko sprowadził kolonistów z Łużyc, którzy pomagali załudniać zachodnie połacie Śląska, zakładając wsie, grody i zamki, a te ostatnie dotrwały prawdopodobnie do XIV czy XV wieku (co poświadczają znaleziska archeologiczne), choć już wcześniej, po holdzie lennym księcia Kazimierza nie były nikomu w takiej formie potrzebne, że... Ale może po prostu jesteśmy już tak rozpieszczeni, już tak przyzwyczajeni do tego, by na każdym takim historycznym miejscu stała tablica ze stosownym objaśnieniem (w kilku językach rzecz jasna), że inaczej sobie nie wyobrażamy. A najlepiej to jakby do tych turystycznych atrakcji wiodł nas oznakowany szlak. Ale tak z drugiej strony patrząc – do głosu dochodzi mój własny „advocatus diaboli” – może to i dobrze? Dzięki temu sami możemy coś odkryć i radować się, że udało nam się znaleźć zabytek historyczny bez wzdęcia za rękę.

Mijam pańniki, w których siana pod dostatkiem. W korytku mnóstwo kasztanów, pod drzewem leżą świeże jabłka. Dalej dwie ławki zbite z żerdzi, każda z oparciem, a jedna nawet pomalowana na zielono. Pomiędzy nimi miejsce na ognisko. Wygrzebuję się z powrotem na skarpę sympatyczną łagodną drożyną. Parę kroków i staje jak wryty – w stronę doliny Ostrawicy odchodzi od skarpy, niczym jakaś narośl, jezor, dość wąski i ciągnący się z kilkanaście metrów. Lekko opada w dół, a potem znów się wznosi na wale obszerzym płaskim szczycie, którego kraniec urywa się dość ostrą przepaścią. Niesamowicie! Niecały kilometr dalej od ostatniego grodu stał kolejny!

Na to miejsce miejscowi mówią Landek, a miała się tu mieścić twierdza. Archeolodzy znaleźli jakieś ołowiane kule i ostrogi. I wiedzą jak się zakończyły krótkie czasy świetności tej warowni – miał ją po prostu strawić pożar.

Skoro nie spotka się tu ani cegiełki, ani kamienia na kamieniu nie uświadczymy, to trzeba liczyć wyłącznie na własną wyobraźnię. No proszę, gdyby nie te drzewa wokół, to jest to wspaniały punkt obserwacyjny. Gołym okiem

można dostrzec, czy aby nie łopoczą na wietrze sztandary z szachowanym orłem lub srebrnymi stożkami, słowem czy jakieś wrogie wojska morawskie ołomunieckich biskupów nie nadciągają aby na nasze ukochane Księstwo Cieszyńskie...

Dudnienie pędzącego do Ostrawy pociągu, przełamane donośnym długim gwizdem lokomotywy przywraca mnie do teraźniejszości.

Patrzę na buki, strzegące zamiast rycerzy tej śląskiej postpiastowskiej ziemi. Przyozdobione są wyciętymi scyzorykiem tatuażami. A to literka „W”, a to daty: „28. 7. 10”, „14. 1. 94”. Inicjały „LV” a pod spodem „LF”, szerokie dość, bo rozrastały się wraz z drzewem. I jakis trudny do odczytania napis, bo składa się z rozciągniętych na trzy centymetry liter, wyciętych pewnie w czasach, kiedy ten buk był jeszcze młodym buczkiem.

Czas się stąd wydostać. Pole – przez które przebiegły właśnie cztery sarny – zamknięte jest granicą gospodarstw otoczonych drucianym parkanem, tą współczesną formą palisady, która otaczała wczesnośredniowieczne grody. Więc jedyne wyjście to iść wzdłuż ogrodzenia wąską, niknącą ścieżyną i uważać, aby nie spaść do jaru, którym szmerze bezimienny potoczek. Dochodzę do rogu. To ostatni budynek w tej gęstej sieci, więc z radością skracam okiem z pomykającymi autami i niebawem osiągam krawędź asfaltu. Na szczęście ktoś pomyślał o trotuarze dla piechurów i chwala mu za to, bo bezpieczeństwo pieszych na drodze to podstawa. Ruszam zatem do Racimowa pewnym krokiem.

Po pięciuset metrach zatrzymuję się, bo oto kolejna atrakcja. Co prawda murowana i z rodem Baruthów ani Mieszkim niemająca nic wspólnego, ale jakże miło spotkać na swej drodze restaurację. Przed wejściem rzucam okiem za siebie – pomiędzy dwoma słupami, nośnikami życiodajnej energii elektrycznej, hen w oddali zamyka horyzont Łysa Góra, pod której stokami zaczyna swój bieg od wieków na wpół śląska, a na wpół morawska graniczna rzeka Ostrawica. ▲

POLSKI BIZNES (20)

Waluty to ich specjalność

Wstąpienie przez Republikę Czeską i Polskę do strefy euro dla nas akurat nie byłoby dobre. Na razie jednak nic nie zapowiada, że nastąpi to szybko – żartuje Karin Farna, która wraz z mężem Tadeuszem od prawie 20 lat prowadzi trzyniecką firmę Fortissimo. Mieszkańcom naszego regionu kojarzy się ona przede wszystkim z siecią popularnych kantorów wymiany walut.

Farni pochodzą z Wędrzyn. W biznesie istnieją od połowy lat 90. XX wieku, choć początki wcale nie były łatwe. – To nie było tak, że od razu pierwszy pomysł na biznes okazał się trafiony. Kilka pierwszych przedsięwzięć nam nie wyszło, ale z mężem byliśmy zgodni, że chcemy pracować „na swoim”. Byliśmy też przekonani, że w końcu coś musi wypaść i tak też się stało – wspomina Karin Farna i dodaje, że pomysł na biznes przyszedł z Polski, gdzie w latach 90. kantory walut funkcjonowały w każdym, nawet najmniejszym mieście. – U nas natomiast tego typu działalnością zajmowały się wówczas niemal wyłącznie banki. Obowiązywało inne prawo, więc otwarcie kantoru nie było takie proste. Ponieważ zaś byliśmy prekursorami, musieliśmy tę ścieżkę przedreptać. Z czasem rynek się otworzył, a podobnych, nieraz dużych firm pojawiło się wiele. Do dziś przetrwały nieliczne – mówi Karin Farna.

Fortissimo prowadzi obecnie szesnaście kantorów wymiany walut. Funkcjonują one od Ostrawy przez Frydek-Mistek, Orłową, Karwinę, Czeski Cieszyn po Trzynieć. W ubiegłym roku firma wyszła poza region i otworzyła placówki w Mariańskich Łaźniach, Wałaskim Międzyrzecz i Koprzywnicy.

– Dzięki kantorom jesteśmy widoczni na co dzień, ale Fortissimo to instytucja płatnicza specjalizująca się także w transgranicznych płatnościach między Czechami, Polską i Słowacją. Przelewy to nasz drugi rodzaj działalności, a naszymi klientami są z reguły firmy, którym prowadzimy konta płatnicze – tłumaczy moja rozmówczyni.

Na kondycję trzynieckiej firmy ma jednak wpływ nie tylko zadowolenie jej klientów. – Dla naszej działalności znaczenie ma wiele bardzo różnych czynników. Na przykład w ostatnich 20 latach czeskie prawo zmieniało się wielokrotnie, a od zmian legislacyjnych jesteśmy mocno uzależnieni. Kiedy na firmę podobne do naszej nałożono obowiązek posiadania stosownej licencji, pracowaliśmy rok, aby uzyskać ten dokument. Dodatkowo, w zeszłym roku w Trzyniecu pojawili się inspektorzy Czeskiego Banku Narodowego. Ich kontrola w naszej firmie trwała pół roku i naprawdę zlustrowali nas na wszystkie możliwe sposoby – wspomina Farna.

Jej zdaniem rodzinne zarządzanie firmą ma plusy i minusy. – Początkowo wydawało mi się, że nieustanne przebywanie z mężem wygląda trochę na karę. Z biegiem czasu dostrzegam jednak, że to wielki dar, gdyż na co dzień możemy się uzupełniać. Gdy ktoś z nas ma słabszy moment, może liczyć na wsparcie – mówi Karin Farna, dodając, że w biznesie liderem jest mąż. – Czasem Tadeusz potrzebuje jednak wsparcia z mojej strony. Gdy wie, że daję mu zielone światło, z reguły doprowadza projekt do końca. Dla mnie z kolei ważne jest, że Tadeusz to bardzo dobry ekonomista. Specjalista podążający za nowymi trendami i technologiami – tłumaczy Karin Farna.

W efekcie Fortissimo jako jedna z pierwszych czeskich firm otworzyła kantor internetowy. Stale dba także o inne nowinki technologiczne. – Dzięki temu, że mamy blisko do Polski, nadal również podpatrujemy, co się tam dzieje. I tak od kilku lat obok wymiany walut nasze kantory oferują kilka dodatkowych usług. Na przykład można w nich opłacać rachunki. To rozwiązanie podpatrzyliśmy w Polsce i jako pierwsi postanowiliśmy przenieść na czeski rynek. To był naprawdę odważny krok, ponieważ oznaczał dla nas poważną inwestycję w specjalistyczne oprogramowanie komputerowe.

GROSZ DO GROSZA

Henryka Bittmar

Zasiłki na dzieci u nas i gdzie indziej

Unijne standardy

Dziś w Europie najwięcej na dzieci ko otrzymują rodzice we Francji, Irlandii, Szwecji, Wielkiej Brytanii i Danii. Także Niemcy czy austriaccy rodzice nie mają powodu do narzekania. To właśnie w tych krajach rodzi się najwięcej dzieci na Starym Kontynencie. We Francji, która jest uznawana za kraj bardzo przyjazny rodzicom i dzieciom, istnieje kilka rodzajów świadczeń (podobnie zresztą jak u nas czy w Polsce). I tak na przykład już w siódmym miesiącu ciąży wypłacany jest tam rodzicom jednorazowy zasiłek w wysokości 923 euro. Rodziny o niższych dochodach otrzymują miesięcznie 185 euro przez kolejne trzy lata na każde dziecko. Niezależnie od dochodów rodzicom co najmniej dwójki dzieci przysługuje zasiłek rodzinny w wysokości od 130 do nawet kilkuset euro miesięcznie, jeżeli dzieci w rodzinie jest więcej. „Kindergeld” to zasiłek rodzinny wypłacany w Niemczech (można go otrzymywać do ukończenia przez dziecko 25. roku życia). Wysokość świadczenia zależy od

liczby dzieci, ale nie od dochodów rodziców. Na pierwsze oraz drugie dziecko otrzymuje się zasiłek w wysokości 204 euro miesięcznie, na trzecie – 210 euro miesięcznie, na każde następne – 235 euro. Matki korzystają tam z 14-tygodniowego urlopu macierzyńskiego. Zasiłek w tym czasie wynosi 100 proc. pensji netto. Urlop wychowawczy trwa tam jednak zaledwie rok, zaś zasiłek w tym czasie wynosi 300 euro.

500+ i nie tylko

W Polsce poza zasiłkiem rodzinnym, który jest przysługujący długim kryterium dochodowego, rodzice otrzymują też tzw. 500+ na każde dziecko i następne dziecko bez względu na sytuację materialną rodziny. Od lipca pieniądze z tego programu mają być wypłacane także dla pierwszego lub jedynego dziecka bez względu na dochody rodziny. Chodzi o nieopodatkowanego świadczenia wypłacane do 18. roku życia dziecka. Ponadto mamom nowonarodzonego dziecka przysługują 20 tygodni płatnego podstawowego urlopu macierzyńskiego.

Z tego 14 tygodni matka dziecka musi wykorzystać, a pozostałe sześć może wykorzystywać jego ojciec. Zasiłek macierzyński należy się każdej kobiecie, która urodziła dziecko. Kobiety, które nie odprawiają składek ubezpieczenia chorobowego, studentki czy bezrobotne otrzymują co miesiąc tysiąc złotych zasiłku macierzyńskiego przez pierwszy rok życia dziecka. Jako ciekawostkę potraktujmy oryginalny pomysł wspierania rodzin wielodzietnych, na który wpadł prezydent Ignacy Mościcki. W 1926 roku wydał dekret, na mocy którego każdy siódmy syn w rodzinie miał go za ojca chrzestnego. Chrzestniacy, którzy musieli mieć na pierwsze lub drugie imię Ignacy, dostawali od państwa księżkę oszczędnościową, a na niej 50 złotych – równowartość połowy ówczesnej pensji nauczycielskiej. Mogli bezpłatnie uczyć się w kraju i za granicą oraz za darmo podróżować. Przed wojną takich „synów” było podobno ok. 900. Nie zdążyli jednak skorzystać ze specjalnego stypendium, w dniu wybuchu wojny najstarsi mieli zaledwie 12 lat.

Komu świadczenia?

W Republice Czeskiej do rodzin z dziećmi trafia obecnie kilka świadczeń. Zasiłek macierzyński przysługuje matce, która w okresie dwóch lat przed porodem przepracowała co najmniej 270 dni kalendarzowych i opłacała składki ubezpieczenia socjalnego. Wypłacany jest przez okres 28 tygodni. Kto nie spełnia tych warunków, zaraz po urodzeniu dziecka otrzymuje zasiłek wychowawczy. Do pobierania dodatków na dziecko uprawnione są rodziny, których dochód nie przekracza 2,7-krotności minimum życiowego. Liczba beneficjentów tego świadczenia jest więc mocno ograniczona. Wysokość dodatków zależy od wieku dziecka i wynosi od 500 do 700 koron miesięcznie. Rodziny mogą też korzystać z zasiłku wychowawczego, który jest wypłacany do chwili ukończenia przez pociechę 4. roku życia. Łączna suma zasiłku wynosi obecnie 220 tys. koron, od stycznia będzie to o 80 tys. koron więcej. Najuboższe rodziny mogą też liczyć na jednorazowy zasiłek wypłacany po urodzeniu dziecka. ▲

• Karin Farna w siedzibie firmy w Trzyniecu. Fot. WITOLD KOZDON

Kwestionariusz firmowy

Rok założenia: 1995

Branża: finansowa

Liczba pracowników: 48

Kontakt:

Fortissimo, spol. s r.o.
Ul. Lidická 1264
739 61 Trzynieć

Tel. 558 335 000

www.devizy.cz

www.walutyonline.pl

W czwartek
Polska – Austria

Odliczamy dni do pierwszego meczu piłkarskiej reprezentacji Polski w eliminacjach Euro 2020. Biało-czerwoni pojutrze zmierzą się na wyjeździe z Austrią. Początek spotkania na stadionie Ernsta Happela w Wiedniu o godz. 20.45. W niedzielę podopieczni trenera Jerzego Brzęczka zagrają w Warszawie z Łotwą.

– Potrzeba nam zwycięstwa na przełamanie. Cieszę się, że gramy pierwszy mecz z trudnym przeciwnikiem – stwierdził Kamil Grosicki, skrzydłowy reprezentacji Polski. Biało-czerwoni znaleźli się w grupie G, w której oprócz Austrii i Łotwy prezentują się ekipy Macedonii, Słowenii i Izraela.

Polacy są wprawdzie lekkimi faworytami czwartkowego meczu w Wiedniu, reprezentacja gospodarzy będzie jednak ciężkim orzechem do zgryzienia. Gwiazdor Austrii, David Alaba, skomplementował polski zespół, jego słowa mają niemniej wydzwięk bardzo kurtuazyjny. Austriacki futbol przeżywa renesans, a kadra narodowa celuje w awans na Euro 2020 co najmniej w takim samym stopniu, co drużyna Jerzego Brzęczka.

KADRA POLSKI
Bramkarze: Łukasz Fabiański, Łukasz Skorupski, Wojciech Szczęsny
Obroncy: Jan Bednarek, Bartosz Bereszyński, Thiago Cionek, Kamil Glik, Robert Gumny, Artur Jędrzejczyk, Marcin Kamiński, Tomasz Kędziora, Michał Pazdan, Arkadiusz Reca
Pomocnicy: Jakub Błaszczykowski, Przemysław Frankowski, Jacek Góralski, Kamil Grosicki, Damian Kądzior, Mateusz Klich, Grzegorz Krychowiak, Karol Linetty, Damian Szymański, Piotr Zieliński, Szymon Żurkowski.
Napastnicy: Dawid Kownacki, Robert Lewandowski, Arkadiusz Milik, Krzysztof Piątek (jb)

Pokażą, jak hartuje się stal

Fani hokeja nie mogli sobie wymarzyć atrakcyjniejszego pojedynku w ramach ćwierćfinału Generali Play Off ekstraligi. Jutro w Werk Arenie ruszają hutnicze derby Trzyńca z Witkowicami. Seria potrwa do czterech zwycięstw. Pozostałe pary tworzą: Hradec Kr. – Brno, Pilzno – Ołomuniec i Liberec – Ml. Bolesław.

Janusz Bittmar

Zespół Witkovic w eliminacjach play off wyeliminował Spartę Praga, pasowaną przed sezonem na jednego z faworytów rozgrywek. Ostrawianie przystępowali do serii ze Spartą w roli siódmego klubu tabeli, prażanie z dziesiątej pozycji. Całą serię Witkowice wygrały 3:1, prezentując dynamiczny, nowoczesny hokej, na który Sparta nie znalazła antidotum. Decydujący krok uczynili podopieczni Jakuba Petra w piątkowy wieczór, pokonując Spartę na jej własnym lodowisku gładko 5:1. Gwiazdami witkowskiej drużyny są bramkarz Patrik Bartošák i napastnik Rostislav Olesz. – Dopiero teraz zaczynają się prawdziwe emocje. Walka z Trzyńcem zapowiada się ekscytująco – stwierdził Bartošák, przymierzany w kuluarach od nowego sezonu do gry w... Trzyńcu. Na portalu społecznościowym niektórzy kibice Witkovic obdąrzyli Bartošáka nawet określeniem „zdrajca”, golkiper zapewnia jednak, że na chwilę obecną w stu procentach skupia się na grze w barwach ostrawskiego klubu. – Liczę się Witkowice i tylko Witkowice – zaznaczył Bartošák. – Wierzę, że ćwierćfinałowa seria z Trzyń-

• Kluczowa w tej serii może być forma bramkarzy. Na zdjęciu witkowski Patrik Bartošák (z lewej) i trzyniecki Simon Hrubec. Fot. PETR KOTALA

cem będzie prawdziwą reklamą hokeja w naszym regionie. Obie drużyny zmierzyły się ze sobą w play off trzykrotnie. Po raz ostatni w pięknym finale sezonu 2010/2011 w starej Werk Arenie, w której Stalownicy sięgnęli po historyczny złoty medal. Dotychczasowy bilans wzajemnych spotkań w fazie pucharowej przemawia na korzyść Trzyńca, podobnie zresztą jak w aktualnym sezonie, w którym trzy z czterech meczów stały się łupem podopiecznych Václava

Rozkład jazdy serii Trzyńciec – Witkowice

20. 3. Trzyńciec – Witkowice (17.00), 21. 3. Trzyńciec – Witkowice (17.00), 24. 3. Witkowice – Trzyńciec (15.00), 25. 3. Witkowice – Trzyńciec (17.00), ewentualnie 27. 3. Trzyńciec – Witkowice, 29. 3. Witkowice – Trzyńciec, 31. 3. Trzyńciec – Witkowice.

Varadi. 22 lutego br. Stalownicy pokonali regionalnego sąsiada w Ostrawar Arenie 4:3 po bramkach Novotnego, Hrni, P. Vrány i M. Kovářčika. Zwłaszcza dla Petra Vrány rozpoczynająca się jutro seria z Witkowicami ma szczególny charakter. 33-letni napastnik w barwach Witkovic dwukrotnie bezskutecznie walczył bowiem o złoto w ekstralidze. Mówi się do trzech razy sztuka? – Jestem optymistą – zapewnił Vrána, który pod Jaworowy trafił pod koniec stycznia ze Sparty Praga. Jak widać, w tym przypadku intuicja go nie zawiodła.

Zmartwienia przed play off

Szczypiorniści Banika Karwina poczułi się trochę jak na Dzikim Zachodzie. W ostatniej kolejce fazy zasadniczej ekstraligi zaledwie zremisowali 31:31 na parkiecie Lowosic, gubiąc zwycięstwo na sekundę przed końcem.

Janusz Bittmar

To nie tak miało być, ale mówi się trudno. Teraz czekamy, jak potoczą się losy spotkania z udziałem Pilzna i Nowego Weseli – powiedział „Głosowi” szkoleniowiec Karwiny, Marek Michalisko. Mecz pomiędzy Nowym Weseli a wiceliderem z Pilzna zakończył się wczoraj po zamknięciu numeru. Losy tego spotkania miały kluczowe znaczenie w ustaleniu par fazy pucharowej, niemniej jedno było już pewne po weekendzie: Karwina na pewno rozpocznie walkę na własnym parkiecie.

W Lowosicach podopieczni Marka Michaliski zasmakowali próbki emocji, które udzielił się wszystkim w play off. Jeszcze na pięć minut przed końcem karwiniacy prowadzili różnicą pięciu bramek, po raz kolejny okazało się jednak, że pięciobramkowa zaliczka w szczypiorniaku niewiele znaczy. Wyrównującego gola gospodarze zdobyli w dziwnych okolicznościach, w sukurs pospieszyła im bowiem... wskazówka pomiaru czasu na tablicy wyników, którą sędziowie cofnęli o cztery sekundy – z czasu 60.00 (czyli końca meczu) na 59:56. Karwiniacy przed play off mają jedno wielkie zmartwienie: stan zdrowia kluczowych zawodników. Z powodu kontuzji meczu w Lowosicach nie dograł do końca prawy roz-

• Czy Michal Brúna (z prawej) zagra w 1. meczu play off? Nadzieja umiera ostatnia. Fot. IVO DUDEK

grywający Radim Chudoba. O tym, że Lowosice lubią grać bezpardonowo, przekonał się na własnej skórze również prawoskrzydłowy Miroslav Nedoma. Pod znakiem zapytania stoi występ Michala Brúny w pierwszym spotkaniu fazy pucharowej. Kluczowy rozgrywający otrzymał karę

dwóch meczów zawieszenia, która rozpoczęła się po koleje z Duklą Praga i wiele wskazuje na to, że będzie obowiązywała również w meczu pierwszej rundy play off. – Prowadzimy rozmowy z władzami ekstraligi. Zobaczymy, co z tego wyniknie – zdradził nam wczoraj Michalisko. ▲

EKSTR. PIŁKI RĘCZNEJ

LOWOSICE –

KARWINA 31:31

Do przerwy: 14:15. Karwina: Marjanović, Mokroš – Monczka 7/3, Piątek, Plaček, Chudoba 2, Jan Užek 7, Solák 1, Nantl, Zbránek 6, Nedoma 4, Chosík 3, Jiří Užek 1.

Weekendowy serwis piłkarski: Wiosna dla odważnych

FORTUNA LIGA

DUKLA PRAGA –

MFK KARWINA 2:1

Do przerwy: 2:1. Bramki: 3. Djuranović, 5. Milošević – 32. Wágner. CZK: 90. Djuranović (D). Karwina: Berkovec – Čolić, Rundić, Djordjević, Záhumenský – Bukata (46. Budínský), Smrž – Galuška, Lingr (69. Suchan), Guba (57. Ba Loua) – Wágner.

Arcyważny pojedynek dwóch ostatnich zespołów Fortuna Ligi zakończył się zwycięstwem Dukli Praga. Piłkarze Karwiny po piątkowej przegranej w Pradze 1:2 spadli na dno pierwszoligowej tabeli. Nerwowy mecz ustawiła szybka bramka Dukli z kontrowersyjnego rzutu karnego, który sprowokował wódatrzy Karwiny do wystosowania oficjalnego protestu wobec stylu prowadzenia meczu przez sędziego Pavla Juřínka. Z kontry gospodarze dołączyli w pierwszej połowie drugiego gola, po czym zabarykadowali się we własnym polu karnym. Wágner z dośrodkowania Záhumenskigo jeszcze przed zejściem do szatni wykrzesał isiskierkę na-

dziei dla Karwiny grającej po raz pierwszy pod wodzą nowego trenera Františka Straka. Ten w drugiej połowie postawił wszystko na jedną kartę, wprowadzając na boisko kolejnych dwóch ofensywnych piłkarzy – Budínskiego i Ba Louę. Goście naciskali, ale bezskutecznie. Gracze Dukli wybijali piłki na oślep, wstrzymywali grę, byle wytrzymać do końca. Futbol na Julisce obejrzało zaledwie 1230 widzów. Najmocniej było zaś słyszeć kibiców Karwiny. – W imieniu zespołu dziękuję za wsparcie. Chciałbym też podkreślić, że ostatnie miejsce w tabeli nikogo z nas nie zdołuje, wręcz przeciwnie. Wciąż wierzymy w uratowanie pierwszej ligi – zadeklarował młody pomocnik Ondřej Lingr, który zdobył zaufanie nowego trenera Straki, rozpoczynając mecz w wyjściowej jedenastce.

OSTRAWA –

ML. BOLESLAW 1:1

Do przerwy: 1:1. Bramki: 4. Procházka – 43. Mešanović. Ostrawa: Laštůvka – Procházka, Šindelář, Stronati – Fillo, Jánoš, Hrubý,

Flejšman – Diop, J. Šašinka (78. Holzer), Kuzmanović (61. Granečný).

Baník, który po raz ostatni radował się ze zwycięstwa 16 lutego w meczu z Libercem, znów rozczarował. Szybki gol Procházki uśpił czujność całego zespołu, który rozpoczął spotkanie w nietypowym ustawieniu z trójką obrońców i nie radził sobie z wyłapywaniem szybkich kontrataków. – Obie drużyny walczyły do końca. To pozytywny aspekt tego meczu – skomentował zawody trener Banika, Bohumil Páník.

Po przerwie zarezerwowanej dla eliminacji Euro 2020 kibice doczekają się derbów Karwiny z Ostrawą (29. 3., godz. 18.00).

Lokaty: 1. Slavia Praga 64, 2. Pilzno 55, 3. Sparta Praga 50,... 5. Ostrawa 39,... 14. Przybram 26, 15. Dukla Praga 19, 16. Karwina 17 pkt.

FNL

TRZYNIEC – ZNOJMO 1:1

Do przerwy: 1:1. Bramki: 24. Omasta – 36. Dramé. Trzyńciec: Bárta – Lupták (46. Janošík), Kušnir, Bedecs, Janošćin – Buchval-

• Karwiniacy trenerzy František Straka (z lewej) i Marek Bielan przeczuwają, że wiosna będzie zarezerwowana dla największych twardzieli. Fot. mfkkarwina

dek, Weber, Klec, Cienciala (75. Schwendt) – Omasta – Hapal (81. Dedić).

Pierwszy wiosenny punkt wystrzelił gospodarzom Tomáš Omasta, który z kontry trochę ze szczęściem pokonał znojemskiego bramkarza Bučka. Goście potwierdzili pod Jaworowym zwyczaj formy, prezentując szybki, atrakcyjny futbol. Trener Trzyńca, Jiří Neček, miał szczęśliwą rękę w budowaniu wyjściowej jedenastki. Świetny mecz zaliczył rezerwowy golkipier Michal Bárta, na lewej flance nie zepsuł debiutu 18-letni Lukáš Cienčiala. – Po dwóch porażkach z rzędu trzeba było zdecydować się na zmiany – stwierdził Neček.

Lokaty: 1. Cz. Budziejowice 44, 2. Jihlava 40, 3. Hradec Kr. 37,... 8. Witkowice 26, 11. Trzyńciec 21 pkt.

DYWIZJA

BOGUMIN –

HAWIERZÓW 1:2

Do przerwy: 0:1. Bramki: 74. Padých – 7. Dawid, 85. Klejnot. Bogumin: Švrčina – Sittek, Moskal, Košťál, Švancer – Latocha (63. Kubínski), Palej, Leibl, Padých – F. Hanus – Lišaník (80. Ferenc). Hawierzów: Směták – Chlopek, Igbi-noba, Zbavitel – Klejnot, Zupko, Skoupý, Veľčovský (81. Vrubeľ) – Dawid (88. Bajzath), Malchársek (90. Baran), Förster.

Wyrównane derby przesądził na cztery minuty przed końcem Jan Klejnot, który dobił do siatki piłkę uderzoną z rzutu wolnego. Indianie byli w Boguminie ciut lepszym zespołem, szybciej też zaskakali w budowaniu wyjściowej jedenastki. Świetny mecz zaliczył rezerwowy golkipier Michal Bárta, na lewej flance nie zepsuł debiutu 18-letni Lukáš Cienčiala. – Po dwóch porażkach z rzędu trzeba było zdecydować się na zmiany – stwierdził Neček.

Lokaty: 1. Cz. Budziejowice 44, 2. Jihlava 40, 3. Hradec Kr. 37,... 8. Witkowice 26, 11. Trzyńciec 21 pkt.

zgodnie trenerzy Miroslav Matušović (Hawierzów) i Martin Špička (Bogumin).

DZIEĆMOROWICE –

UJŚCIE 6:0

Do przerwy: 2:0. Bramki: 46. i 56. Puchel, 84. i 87. Macko, 5. Hrtánek, 46. Egri. CZK: Urbáček (U). Dziećmorowice: Kotrla – Uher, Hrtánek, Skoupý, M. Macko (82. Regec) – Puchel (75. Nitka), Škuta, Mičola, Egri (60. R. Macko) – Rápek, Tomáš.

– Nie chcieliśmy popełnić falstartu, ale wynik przerósł nasze najśmielsze oczekiwania – powiedział „Głosowi” trener Dziećmorowic, Josef Jadrný. Udany debiut w barwach gospodarzy zaliczył pomocnik Erik Puchel, wypożyczony w ostatniej chwili z pierwszoligowej Karwiny. – Erik po kontuzji rozpoczyna kolejną przygodę z futbolem. Wierzę, że pomoże nam w

walce o dywizyjne punkty – dodał Jadrný.

W innych meczach 16. kolejki: N. Jiczyn – Opawa B 2:3, Herzmanice – Bruntal 2:1, Kozłowice – Frydlant 0:0, HFK Ołomuniec – Wsecin 4:1, Hranice – Szumperk 3:2, Slavičín – Przerów 2:1.

Lokaty: 1. Opawa B 33, 2. Slavičín 32, 3. N. Jiczyn 30,... 6. Dziećmorowice 25, 9. Bogumin 24, 10. Hawierzów 24 pkt.

MISTRZOSTWA WOJEWÓDZTWA

Cz. Cieszyń – Polanka 0:3, L. Piotrowice – Hlubina 4:1 (23. i 68. Hanusek, 49. Makula, 72. Urban – 90. Sasko), Datynie Dolne – Frensztat p. Radhoszczem 0:4, Oldrzychów – Brědičná 1:1, P. Polom – Kamiów 1:0, Biłowec – Czeladna 1:1, Haj – Bruszperk 1:2. Lokaty: 1. Frensztat p. R. 41, 2. Polanka 36, 3. Brědičná 35, 4. Piotrowice 32,... 8. Cz. Cieszyń 24, 13. Datynie Dolne 14 pkt. (jb)

Przed Planicą na pewno będziemy o krok bliżej

Stefan Horngacher,
trener polskich skoczków, o swoich planach zawodowych

Niedosyt Kubicy

Fot. ARC

Robert Kubica zajął 17. miejsce w Grand Prix Australii, inauguracyjnym wyścigu Formuły 1 2019. Polak po powrocie do bolidu F1 pokazał się z przeciętnej strony, podobnie jak cały team Williamsa. W Melbourne triumfował niespodziewanie Valtteri Bottas (Mercedes).

To miał być wyścig Lewisa Hamiltona, ale Brytyjczyk sensacyjnie przegrał z partnerem z zespołu Mercedes, rewelacją niedzielną zawodów w Melbourne – Finem Bottasem. Podium uzupełnił Max Verstappen (Red Bull).

Polscy fani z niecierpliwością wypatrywali jednak Roberta Kubicy na torze. Polak zaliczył pechowy start, podczas którego uszkodził bolid. W pokiereszowanym bolidzie Kubica zdołał jednak dojechać do mety, a to wartość dodana zarówno dla Kubicy, jak też zespołu. Przed Williamsem jednak kawał ciężkiej roboty. – Wjechałem ciasno w pierwszy zakręt wiedząc, że może się coś wydarzyć. Dodałem gazu, a Gasly chyba został uderzony przez kogoś z boku. Przesunął się o pół metra i ściągnął boczną sekcję przedniego skrzydła – skomentował feralny moment wyścigu Robert Kubica. – Szybka jazda uszkodzonym pojazdem nie była łatwa, ale tempo było całkiem niezłe jak na nasz bolid. Nawet inżynier przez radio powiedział mi, że jest ono dobre. Zacząłem się śmiać. Odpowiedziałem mu, że czuję się, jakbym stał w miejscu – dodał pół żartem, pół serio polski kierowca.

31 marca kolejna okazja do popisów lub kompromitacji. Kierowcy będą rywalizowali w Grand Prix Bahrajnu. (jb)

POST SCRIPTUM

UŚMIECHNIJ SIĘ

NASI DZIAŁACZE

MAREK JACHNICKI

Z Polskim Związkiem Kulturalno-Oświatowym jestem związany od najmłodszych lat. Do PZKO należeli mój tata, babcia, dziadek, więc gdy zbliżało się „Gorolski Święto” albo inna ważna impreza, byłem angażowany w ich organizację, pomagając w różnych drobnych pracach. Można powiedzieć, że moje zaangażowanie w działalność PZKO to coś zupełnie naturalnego. Oficjalnie jednak zostałem przyjęty w poczet członków Miejsowego Koła PZKO w Jabłonkowie, gdy skończyłem dziewiątą klasę podstawówki.

Dziś jestem członkiem zarządu. Pamiętam, że kiedy przed kilku laty pojawiłem się w tym gronie, byłem najmłodszy, a różnica wieku między mną a innymi działaczami wynosiła chyba 20 lat. Teraz jest lepiej, bo w zarządzie udziela się kilka młodych osób. Sądzę więc, że młodzi są chętni do społecznej pracy, ale z reguły nie zdają sobie sprawy, jak wielką satysfakcję ona daje. Dodatkowo warto się uczyć od starszych działaczy kultywowania naszej polskiej kultury i tradycji, bo tę spuściznę powinniśmy przekazać kolejnym pokoleniom. Praca społeczna nauczyła mnie właśnie szacunku dla dorobku wcześniejszych pokoleń. Szacunku do ludzi, którym przyszło żyć w innych, często znacznie trudniejszych czasach.

Mam 30 lat i wraz z ojcem prowadzę firmę ze sfery finansów. Bycie społecznikiem pomaga mi zaś wyrobić umiejętność słuchania oraz zabierania głosu w dyskusji. Bo gdy w zarządzie zasiada 21 działaczy i mamy do omówienia kilka spraw, a każdy chce coś powiedzieć, trzeba umieć zarówno słuchać, jak i mówić.

W Kole PZKO myślimy nad reaktywacją imprez, które cieszyły się powodzeniem w latach 80. czy 90. XX wieku i dziś są zapomniane. (wik)

Fot. WITOLD KOZDON

MINIKWADRAT MAGICZNY I

Pionowo i poziomo jednakowo:

1. marszowy albo milowy
2. starożytny wóz bojowy
3. lud afrykański zamieszkujący tereny północnej Namibii i południowej Angoli
4. sznurek w świecy

Wyrazy trudne lub mniej znane: OWAMBO

	1	2	3	4
1				
2				
3				
4				

MINIKWADRAT MAGICZNY II

Pionowo i poziomo jednakowo:

1. Patryk, reżyser filmu „Pitbull”
2. imię marszałka Polski Rydza-Śmigłego
3. potocznie o Volkswagencie Beetle
4. towarzysz brata Wilhelma w powieści „Imię róży”

Wyrazy trudne lub mniej znane: ADSO

	1	2	3	4
1				
2				
3				
4				

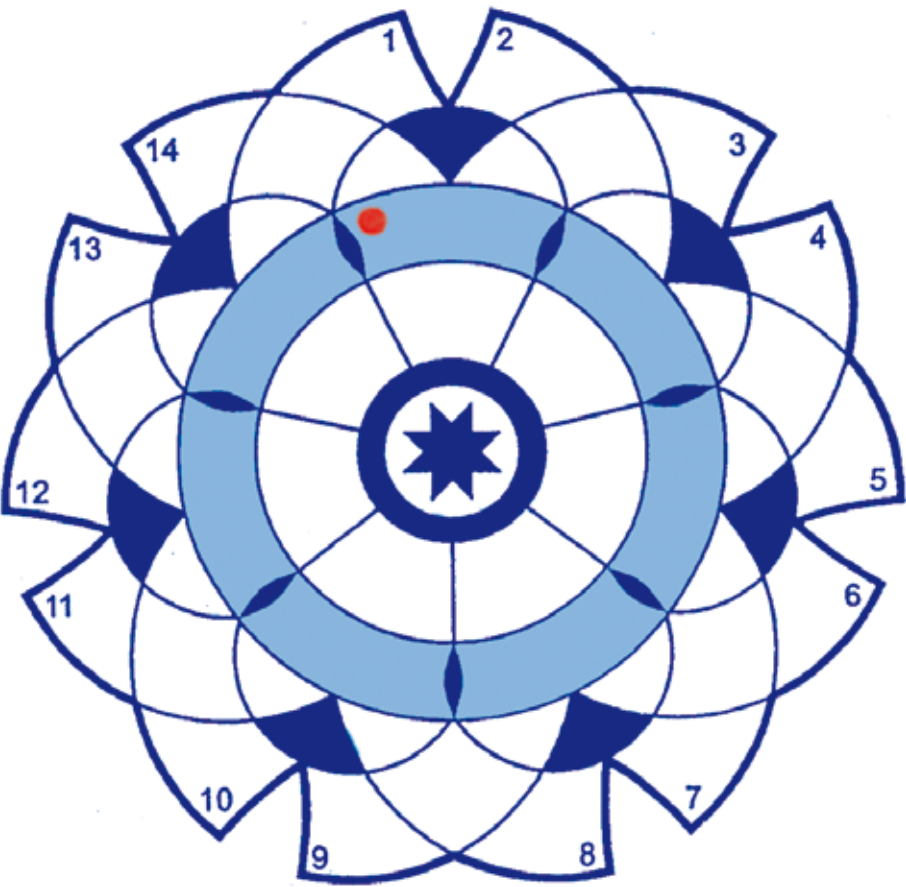
ROZETKA

Rozwiązaniem dodatkowym rozetki jest dokończenie cytatu, którego autorem jest Aleksander Dumas (ur. 24 lipca 1802, zm. 5 grudnia 1870) – francuski pisarz i dramaturg, autor takich powieści, jak np. „Hrabia Monte Christo” czy „Trzej muszkietierowie”:

„Nienawiść zaślepia, gniew ogłusza, a ten, kto zapragnie zaspokoić żądzę zemsty, może przypadkiem napić się...”

1. miejsce kaźni polskich oficerów
2. strumień, rzeczka
3. ze stolicą w Brazzaville lub „równikowa” rzeka w Afryce
4. budynek dla bydła
5. „...Magellana” w tytule powieści Stanisława Lema
6. ewolucja na drążku
7. potwór zabity przez Heraklesa
8. opera Giacomo Pucciniego
9. styl późnego średniowiecza
10. długotrwały brak deszczu
11. łacińska nazwa egzotycznej rośliny z rodziny agawowatych
12. słodki deser gotowany na mleku
13. piaskowa na pustyni
14. egzotyczny owoc z pestką rodem z Indii

Wyrazy trudne lub mniej znane: HYDRA, YUCCA

Wśród autorów poprawnych rozwiązań zostanie losowana książka. Rozwiązania prosimy przysyłać na e-mail: info@glos.live. Termin ich nadsyłania upływa w piątek 29 marca 2019 r. Nagrodę książkową za rozwiązanie zadań z 5 marca 2019 otrzymuje Anna Kapečka z Karwiny. Autorem wszystkich zadań jest Jan Kubiczek.

Rozwiązanie minikwadratu magicznego I z 5 marca:

1. MILA 2. IKAR 3. LAMA 4. ARAT

Rozwiązanie minikwadratu magicznego II z 5 marca:

1. JUTA 2. UMIAR 3. TARKA 4. ARAB

Rozwiązanie arytmografu z 5 marca:

WIEDZĄ LUDZIE PROŚCI, CO W SERCU GOŚCI

Rozwiązanie logogryfu łamanego z 5 marca: ŚWIERK